

רעפ 36618-03-25 - מגדי חנאישא נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 36618-03-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: מגדי חנאישא
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט
המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ש' מלמד), מיום
9.3.2025, ב-עמ"ת 12088-03-25
בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (השופט ש' מלמד), מיום 9.3.2025, ב-עמ"ת 12088-03-25. בהחלטתו, קיבל בית המשפט המחוזי ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בתל אביב - יפו (השופט ב' הירשל דורון), מיום 3.3.25, ב-מ"ת 19505-12-24.

1. ואלו הן עיקר העובדות הרלבנטיות לבקשה דנן: ביום 8.12.2024 הוגש כתב אישום כנגד המבקש, אשר תוקן ביום 26.1.2025. כתב האישום המתוקן מייחס למבקש עבירה של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) וסעיף 12(4) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; גניבת רכב בצוותא לפי סעיף 413ב וסעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); זיוף סימני זיהוי של רכב בצוותא, לפי סעיף 413ט וסעיף 29(א) לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב בצוותא, לפי סעיף 413א וסעיף 29(א) לחוק העונשין, נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. בתמצית, על פי כתב האישום המתוקן, המבקש נכנס לתחומי מדינת ישראל שלא כדין, גנב ביחד עם אחר את רכבו של המתלונן (להלן: הרכב), וביחד זייפו את לוחיות הזיהוי של הרכב. בהמשך לכך, לפי המתואר, נהג המבקש ברכב הגנוב לכיוון השטחים, עד אשר נעצר על ידי חיילים במחסום המצוי בשטחי הרשות הפלסטינית, כ-20 שעות לאחר מועד גניבת הרכב.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. באותו יום (8.12.2024), הורה בית משפט השלום בתל אביב - יפו על הארכת מעצרו של המבקש עד החלטה אחרת.

3. בהחלטתו מיום 3.3.2025, קבע בית משפט השלום (השופט ב' הירשל דורון) כי התשתית הראייתית שהוצגה אינה מקימה ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום. זאת, מאחר שאין כל ראיה הקושרת את המבקש לנוכחות בישראל בעת ביצוע גניבת הרכב, כך שלכל היותר ניתן לייחס לו "עבירת חוץ", שאינה בסמכותו של בית המשפט. בית משפט השלום דחה את טענת המשיבה לפיה הוכח ברמה הנדרשת כי המבקש הינו חלק משרשרת גניבת הרכב, וקבע כי לא ניתן לקבוע שמתקיימת חזקה תכופה כאשר המבקש נתפס ברכב הגנוב כ-20 שעות לאחר מועד גניבת הרכב. על כן, הורה בית משפט השלום על שחרורו של המבקש בתנאים.

4. על החלטה זו הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו. ביום 9.3.2025, קיבל בית המשפט המחוזי (השופט ש' מלמד) את ערר המבקשת, בקובעו כי מתקיימות ראיות לכאורה בעניינו של המבקש. כך, נקבע כי התשתית הראייתית שהובאה מבססת ברמה לכאורית שהמבקש היה מודע, או לכל הפחות עצם את עיניו, למקור הרכב הגנוב, ומכאן שהינו חלק משרשרת גניבת הרכב, שמקצתה בוצעה בישראל. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי להשיב את התיק לבית משפט השלום, על מנת שזה יבחן את שאלת חלופת המעצר, והורה על מעצרו של המבקש עד להחלטה אחרת.

בהמשך להחלטה זו, ביום 10.3.2025 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

5. על החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 9.3.2025, הגיש המבקש בקשת רשות ערר, היא הבקשה שבפניי.

6. טענתו העיקרית של המבקש היא כי החלטת בית המשפט המחוזי מרחיבה את גבולותיה של עבירת גניבת הרכב יתר על המידה, ובכך מרוקנת מתוכן עבירות נוספות הנוגעות לרכב, כדוגמת העבירה של קבלת רכב גנוב, הקבועה בסעיף 413 לחוק העונשין, או מסחר ברכב גנוב, לפי סעיף 413א לחוק העונשין.

7. בהחלטתי מיום 14.3.2025 הוריתי למבקש להבהיר האם אין דינה של בקשתו להידחות על הסף, משניתנה החלטה של בית משפט השלום על מעצר עד תום ההליכים, עליה באפשרותו לערור לבית המשפט המחוזי. מתשובתו של המבקש, שהוגשה בהתאם להחלטתי הנ"ל, עולה כי טענותיו נוגעות לקביעת בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וכי בהינתן קביעה זו, הוא אינו חולק על קביעת בית משפט השלום להתקיימות עילות מעצר בעניינו של המבקש, שלא ניתן להפיג בקביעת תנאי שחרור. טענתו של המבקש הינה שבנסיבות אלו בדין הוגשה בקשת הרשות לערור לבית משפט זה.

8. כידוע, בקשות מתן רשות ערר ב-"גלגול שלישי" תתקבלנה אך במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית עקרונית, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המצדיקות זאת (ראו, מיני רבים: בש"פ 611/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.1.2023)).

9. לכך יש להוסיף כי ההחלטה נושא הבקשה דנן, בדבר קיומן של ראיות לכאורה, הינה "החלטת ביניים", קרי, החלטה חלקית של בית המשפט, המתייחסת רק לרכיב אחד של ההחלטה בעניין מעצר עד לתום ההליכים. בהחלטות ממין זה, ככלל, לא יתערב בית המשפט עד למתן ההחלטה הסופית בעניין המעצר עד תום ההליכים. זאת, למעט בהתקיים נסיבות חריגות ומיוחדות, כגון טעות מהותית וברורה שנפלה בהחלטה, או כשמתעורר חשש ממשי כי מעצרו של המבקש אינו חוקי (ראו למשל: בש"פ 3569/23 שמואל נ' מדינת ישראל, פסקאות 5-6 (15.5.2023); רע"פ 58300-01-25 אזוראי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.1.2025); בש"פ 2269/15 פלוני נ' מדינת ישראל (5.4.2015)).

10. קל וחומר שהאמור לעיל נכון כאשר ניתנה בפועל החלטה על-ידי בית משפט השלום, שהורה על מעצר עד תום ההליכים, לאחר קבלת ההחלטה נושא הבקשה על קיומן של ראיות לכאורה.

11. בנסיבות אלה, הדרך הפתוחה בפני המבקש היא להגיש ערר על החלטת בית משפט השלום מיום 10.3.2025, לבית המשפט המחוזי. בערר כזה, יוכל המבקש לטעון אף לעניין קיומן של ראיות לכאורה.

12. אשר על כן, הבקשה נדחית. מובהר בזאת כי טענות וזכויות המבקש שמורות לו.

ניתנה היום, א' ניסן
תשפ"ה (30 מרץ
2025).

יחיאל כשר
שופט

